

MEZAR BAŞI MONOLOGLARI

Mustafa SOYUER

Ben geldim Köroğlu. Korka korka değil, utana sıkıla geldim çünkü toprağın üstüne yine bahar geldi. Karlar eridi, her dereden bacak kalinlığında su yürüdü. Süt erikleri çoktan çiçek açtı. Zerdalilerin eli kulağında. Türül türül çimen kokuyor her yan. Yağmur bir durup bir yağıyor. Her yan bahar... Mezarlardan bile yükselen bir bahar... Bak, saçların çimlenmiş mezarının üstünde. Nefesin buhur olmuş tütüyor toprağından. Taptaze. Senin kokun bu. Duyuyorum.

Ah Köroğlu! Gittin gideli ne baharın tadı var ne de dünyanın. Sen ölüp gittin de ben yaşıyor muyum sanki. Yaşamayı taklit ediyorum sadece. Arada bir nefes alıp veriyorum, hepsi bu. Bilsen, senden fazla aldığım her nefes, sanki sana haksızlık yapıyormuşum gibi geliyor. Hava değil de cam kırıkları geçiyor boğazımdan sanki. Yaşamaksa böyle bir yaşamak işte... Aslına bakarsan aynı gün öldük ikimiz de. Seni toprağın altına gömdüler, beni gök kubbenin altına.

Evimizden haber vereyim sana biraz. Bildiğin gibi. Her şey yerli yerinde... Duvarımızda resmin, sehpanın üstünde gözlüğün, çay bardaklarında dudaklarının izi, döşemelerde terliklerinin tıktırtısı, yastığımızda birkaç tel saçın... Her şey nasıl bıraktıysan aynen öyle duruyor. Yalnız yüzüğünü mutfağımıza koydum. Tam çeşmenin üstüne... Sanki bardakları yıkıyormuşsun da çıkarmış oraya koymuşsun gibi. Üstünü başını da kimselere vermedim. Katlayıp koyduğun gibi duruyor hepsi. O kırmızı entarin, kime senin kadar yakışabilirdi ki zaten. Öyle değil mi?

Yarın bayram. Gittin gideli bayramlar da bayrama benzemiyor. Şekerler kekremsi. Kolonyalar is kokuyor. Bak, buna sevineceksin ama. Oğlanların ikisi de geliyor bu bayram. Gelinler de. Torun tosun... Ooo seyreyle temaşa-

yı! Evimiz dolup taşacak. Bir güzel kalabalıklaşacağız ama ben bayram sabahı, o kalabalığın arasında yine seni arayacağım oda oda. Senin hazırladığın bayram kahvaltısından yiyeceğim, senin pişirdiğin kahveyi içeceğim yudum yudum. Çocuklardan evvel, duvardaki resminle bayramlaşacağım ilk.

Sahi çocuklar demişken büyük oğlan aradı geçende. Baba, dedi. Yalnızlık, dedi. Zor, dedi. Bir can yoldaşı... İstersen eğer... Dedim ki bunu ne sen söylemiş ol ne de ben duymuş olayım. Annenizin yastığına bir başkasını nasıl layık görürüm ben. Yarın oraya vardığımda ne derim annenize, yüzüne nasıl bakarım?

Serserinin dediğine bak. Hiç işte... Çocuk aklı. Ne bilsin, bizim nikâhımızın ezelde kıyıldığını, edebe kadar da süreceğini.

Neyse boş ver bunları. Ne var ne yok oralarda? Tanrı iyi davranıyor mu sana? Nasıl bir yer cenneti? Dediği gibi var mı? Güzel mi buralardan? Keşke Rasim Bey de burada olaydı diyor musun? Özledin mi sen de beni?

Çok sürmez, gelirim ben de yakında. Bir gün dizilir karşıma yâran saf saf. "Er kişi niyetine! Er kişi niyetine!" Bir kazma, iki kürek... Hooop yanındayım işte. Ne mutlu bana. Ben gelince az öteye kaykılırsın. Sol yanında küçük bir yer açarsın bana da. Sımsıkı sararsın beni, tıpkı sağlığında sardığın gibi.

Gelirken çiçek getirecektim sana. Sevdiğin menekşelerden ama dedim ki şimdi çiçeğe çiçek... Utandırma beni be Köroğlu. Öyle süslü laflar edemem, bilirsin. İçimden severim ben, sessiz sessiz. Yok, dua da etmeyeceğim. İhtiyacın mı var duaya sanki? Allah da biliyor ki şu mezarlıkta senden daha iyisi, senden daha temiz, daha güzel kalplisi metfun değil. Sen var ya Köroğlu... Sen ölümü bile güzelleştirensin.

Şu mezar taşları diyorum, ne garip değil mi? Doğdun. Çizgi. Öldün. Ruhuna Fatiha. Hepsi bu yani ömür dediğin, iki tarih arasındaki o kısacık çizgi. Düşünüyorum da neler neler sığdırmışız biz o kısacık çizgiye: İki oğlan, beş torun, onca bahar, onca güz, bolluk içinde yüzdüğümüz günler, yokluktan kıs kıs kıvrandığımız demler, saçımızdaki aklar, yüzümüzdeki kırışıklıklar, sessiz sessiz ağladıklarımız, katıla katıla güldüklerimiz, üzdüklerimiz, üzdüklerimiz, hepı topu yarım saat sürdürebildiğimiz küslüklerimiz...

Biliyor musun, seni üzdüklerim aklıma düştükçe kahroluyorum. Bilseydim eğer bir gün mezarının mermer taşından af dileyeceğimi, bilseydim bir gün öleceğini kırar mıydım seni hiç. Ölüm varmış bir de bu dünyada. Du-

yuyordum öyle bir şeyler ama öldüğün güne kadar, bilemedim ölümün ne olduğunu.

Sense hiç kırmadın beni. Sadece bir kez sözünü tutmadın. Hani benden önce ölmeyecektin... Söz vermiştin hani... Sen, bensiz kendini çekip çeviremezsin. Bir tabak yemeği bile ısıtıp önüne koyamazsın, üstünü açarsın, temizliyorum derken kirletirsin, ütülüyorum derken kırıştırırsın. Hem benim yokluğumda ver edersin tütünün köküne. Kim dur diyecek sana. Böyle diyordun hani... Niye tutmadın sözünü? Niye benden önce öldün?

Diyorum ki iyi ki seni bulmuşum bu dünyada. Ekmeğimi seninle bölmüş, suyum seninle içmişim. Bir ömrüm daha olsa hem vallahi hem billahi yine seninle yaşardım. Yalnız bu sefer yirmi beşime kadar beklemezdim bulmak için seni. Erkenden çıkardım aramaya. Seninle bir nefes daha fazla yaşamak... Kıymetini bilene, az şey mi Köroğlu?

Kalbimin kızıl saçlı bacısı gitsem artık ben... Gücenmezsin değil mi? Beni getiren taksici huysuzlanıp duruyor orada. Oflayıp pufluyor. İki de bir saatine bakıyor. Yine gelirim ben. Hep gelirim. Yakında hiç dönememek üzere geleceğim zaten. Az sabret nölur. Bekle beni. Çarşıdan dönüyormuşum gibi, işten henüz çıkmışım gibi, kahveden geliyormuşum gibi. Az kaldı, bekle Köroğlu.